

Giọt mưa thôi rơi

Tôi nhắm mắt, nghe gió lùa qua tóc, nghe tiếng chim kêu từ những bụi cây, nghe tiếng dế kêu rình rích khắp không gian. Khẽ mỉm cười, tôi mở mắt. Và một gương mặt hiện ra, đang nhìn tôi chăm chú. Giật mình, tôi hét lên một tiếng.

Khi tôi bước vào căn phòng, cái chết đã nằm tại nơi đó từ rất lâu. Ngón ngang trên mặt đất là vô số mảnh thủy tinh từ chiếc ly vỡ. Chúng hắt ánh sáng loang loáng trên mặt đất, xen giữa những mảng màu máu đỏ. Lọ thuốc ngủ chổng chơ, chẳng còn bao nhiêu viên.

Dì tôi nằm đó, trên chiếc chiếu nhỏ mà hằng đêm tôi vẫn ôm dì mà ngủ. Mắt dì mở to, đôi mắt hằn li ti những mạch máu. Gương mặt trắng bệch, miệng sùi bọt mép. Bàn tay dì đặt trên đồng mảnh vỡ, máu đã khô. Có lẽ dì nghĩ rằng chết đi thật thanh thản. Nhưng tôi biết thậm chí trước lúc dì nhắm mắt, nỗi đau trong dì chưa bao giờ vơi đi.

Tôi bước đến bên dì, cố gắng đặt dì nằm ngay ngắn, rồi vuốt mắt, lau miệng, và nhẹ nhàng gỡ bỏ những mảnh vỡ đâm trên tay dì. Người ta bảo tôi điên, chẳng ai nhìn thấy một người thân yêu ra đi lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

Nhưng tôi thì không nghĩ thế. Khi tôi nhìn thấy một người mà mình yêu thương ra đi, trong tôi chỉ có một cảm xúc, tôi muốn người ấy chết đi thanh thản và đẹp đẽ.

Dì là vợ sau của ba tôi. Đối với tôi, dì là người mẹ trọn vẹn nhất, vậy mà chưa một lần tôi gọi dì là mẹ. Đơn giản vì cả ba và dì, không ai dạy cho tôi như thế.

Mẹ ruột của tôi qua đời ngay sau khi sinh tôi. Sinh khó. Ba chỉ đáp gón gọn như thế. Mà cũng không chỉ riêng trong chuyện ấy, hầu như chỉ khi thật cần thiết, ông mới nói chuyện với tôi. Năm 9 tuổi, tôi đã bắt đầu hiểu vì sao. Vì chính tôi đã giết chết người mà ông yêu thương nhất trên đời.

Khi bắt đầu hiểu được ba yêu thương mẹ đến dường nào, cũng là lúc tôi hiểu được nỗi đau của dì lớn đến thế nào. 18 năm trao cuộc đời cho ba, dì rút cuộc đổi được một lời xin lỗi, viết gầy gòn trong một mảnh giấy để lại trên bàn: "Xin lỗi Hương, anh không thể yêu em".

Những năm tháng ấu thơ của mình, tôi không có bạn bè. Với tôi, khái niệm cuộc sống khi còn bé chỉ là đến trường, về nhà, chơi một mình, học bài, ngủ. Ba và dì chẳng khi nào dắt tôi đi đâu chơi, trừ những ngày lễ tết về thăm ông bà. Nếu có, chỉ là dì dắt tôi ra chợ mua cho áo mới.

Còn ba tôi, tôi không nhớ nổi cò lần nào ông đã đưa tôi đi chơi hay chưa. Hai cha con mà tưởng như hai người xa lạ. Duy chỉ có một điều tôi rất giống ông, giống như khuôn đúc – đó là một cuộc sống cô đơn không thể chia sẻ.

Khi đến tuổi biết nghĩ, tôi nhận ra bi kịch trong ngôi nhà mà mình đang sống. Đó là ba chúng tôi, sống cùng nhau nhưng mỗi người mang trong mình một nỗi đau riêng. Người này làm đau kẻ khác, và cũng bằng cách ấy mà tự làm đau chính mình.

Đám tang của dì, ba tôi trở về. Họ hàng xem nữa không nhận ra ông, trong hình hài lem luốc, râu ria và đen nhẻm. Cả ngày khách đến thăm, ông chỉ ngồi im bên hàng hiên, hút thuốc, nốc bia. Đến đêm, ông đứng lăm lăm bên ngoài nhà. Tôi trông thấy hết, cả những giọt nước mắt của ông, và cả lúc ông bỏ đi.

Kể từ ngày ấy, tôi về ở với bác. Bà bác của tôi béo kinh khủng nhưng tính cũng tốt kinh khủng. Bà một mực cho rằng tôi đang bị hàng loạt những triệu chứng bệnh lý, bao gồm trầm cảm, mất khả năng giao tiếp... Thế nên bác gửi tôi vào một trung tâm điều trị tâm lý.

Ở nơi đây, tôi nhớ rất rõ, sau lưng có cả một cánh đồng hoa lưu ly tím. Lần đầu tiên, trải ra trước mắt tôi là cả một bao la như thế, với màu xanh ngắt lốt phớt mây trắng của bầu trời, hòa với màu tím trong lành của lưu ly. Từ đó, tôi biết mình đã yêu nơi này.

Ở trung tâm, tôi được nói chuyện với bác sĩ, tham gia hoạt động cộng đồng. Kể cũng không tệ, thời khóa biểu của tôi rất thư thả. Buổi sáng, tôi theo các sơ vào phòng đan, học đan len, làm những con búp bê len nhỏ.

Đến sau giờ nghỉ trưa, tôi vào trò chuyện với bác sĩ, và cứ mỗi một tuần thì một nhóm bệnh nhân như tôi lại ngồi cùng nhau, tập nói ra những suy nghĩ, tập thể hiện những cảm xúc của mình. Công việc ấy thường chỉ kéo dài đến 4 giờ. Sau đó, tôi được mặc sức đi dạo trên cánh đồng.

Khoảng 1 tháng sau thì bác sĩ phụ trách bảo rằng biểu hiện của tôi rất khá, đã đến lúc tôi có thể giúp đỡ các bệnh nhân khác. Thế là tôi được đưa xuống phòng bệnh nhi tự kỷ để giúp đỡ các sơ ở đây.

Ngày đầu tiên đến khu vực bệnh nhi, ghé mắt qua tấm kính nhìn vào căn phòng, tôi tưởng tim mình đang vỡ ra. Những đứa trẻ ở đây, có đứa câm lặng, có đứa mãi quần quanh với những hành động như được lập trình. Chúng làm tôi ngộ ra rằng không phải chỉ mình tôi từ bé đã mang trên đôi vai mình một chiếc quàng gánh – gánh nỗi đau.

Ở căn phòng ấy, có những đứa trẻ vừa sinh ra đã được số phận lựa chọn để mất mát. Vì thế mà tôi yêu thương chúng. Tôi chẳng bao giờ cáu khi có đứa bất ngờ nổi giận và cào cào; tôi cũng chẳng mất kiên nhẫn với những đứa mà mình kêu mãi không nghe, bảo mãi vẫn không nhớ.

Vậy là, sau hơn một tháng, ngoài hoa lưu ly, tôi bắt đầu yêu nơi này vì những đứa trẻ như thế. Một buổi chiều như bao buổi chiều khác, tôi đi dạo một mình trên cánh đồng hoa. Những bông hoa tươi tắn lấm tấm những giọt mưa bụi ban trưa càng làm chúng trong lành hơn bao giờ hết. Tôi leo lên một gò đất nhỏ, ngồi bó gối và nhìn ra tận chân trời. Thanh thản và bình yên.

Tôi nhắm mắt, nghe gió lùa qua tóc, nghe tiếng chim kêu từ những bụi cây, nghe tiếng dế kêu rinh rích khắp không gian. Khẽ mỉm cười, tôi mở mắt. Và một gương mặt hiện ra, đang nhìn tôi chăm chú. Giật mình, tôi hét lên một tiếng.

- Ha ha, có gì đâu mà em la trời vậy hả?

- O, anh là ai?

- Hihi, anh là ai hả ? Anh là... là một người bạn – Anh nháy mắt.

Cuộc gặp gỡ giữa tôi và anh là như thế đó. Đơn giản, nhẹ nhàng như những

bông hoa thanh khiết đang bao phủ xung quanh chúng tôi. Nhiều năm về sau, khi nghĩ về giây phút ấy, tôi còn nhớ như in ấn tượng đẹp đẽ của nó.

Nhắm mắt lại, tôi vẫn thấy mình như đang sống trong cái ánh nắng chiều tà ấy, có anh cạnh bên luôn mỉm cười, xung quanh là bạt ngàn tím trong lưu ly. Dù cho sau ấy đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi vẫn tin, đó là phút giây đẹp nhất của đời mình.

Anh cũng là một bệnh nhân như tôi. Từng tốt nghiệp thạc sĩ ở nước ngoài, rồi về nước làm việc. Rồi anh có người yêu, hai người đã tính đến chuyện kết hôn. Cuộc sống của anh tưởng như đã đi theo một lộ trình hoàn hảo. Rồi lộ trình ấy đột ngột chấm dứt khi bạn gái anh quay lại với người yêu cũ.

Tim anh vỡ tan khi hiểu ra ba năm ở bên anh, cô ấy vẫn chưa khi nào thôi nghĩ về người ấy. Mất một tháng anh mới lôi được mình ra khỏi căn nhà trọ, và mất đến hơn một năm anh mới kéo lê mình về được với cuộc sống. Anh tưởng giới hạn của mình đã là ở đây.

Nhưng rồi giới hạn ấy đứt phụt... khi cô gái chết. Treo cổ mà chết. Cô chẳng để lại gì cả, ngoài thiệp cưới của anh chàng người yêu phản bội. Anh điên cuồng lần theo địa chỉ trên tấm thiệp ấy, đánh cho thẳng đàn ông kia thương tích đầy mình. Nhưng chẳng ai kết tội anh, người ta chỉ ra một bản lệnh và đẩy anh lên đây. Cho đến cái ngày anh gặp tôi trên gò đất, anh đã ở đấy được tròn 7 tháng.

Cánh đồng lưu ly giờ không còn của riêng tôi. Cứ mỗi buổi chiều, tôi và anh lại trải mình trên gò đất nhỏ, nhìn lên bầu trời xanh, hòa mình giữa bạt ngàn lưu ly tím. Anh kể tôi nghe rất nhiều chuyện, từ những chuyện ở xứ sở sương mù nơi anh từng theo học, đến những câu chuyện chẳng đâu ra đâu, đơn giản chỉ là cảm xúc và suy nghĩ của anh.

Tôi cũng kể cho anh về nhiều điều về mình. Nhiều điều ư?... Không hẳn thế... Là tất cả mới đúng. Với anh, tôi dần không còn là một tôi cô đơn, một tôi quen thu mình đến mức mắc căn bệnh không thể nói trôi chảy cảm xúc của mình. Anh thường nằm lặng yên lắng nghe, như thế lời tôi nói nhẹ như những làn gió đang vờn xung quanh, phải thật im, thật khẽ mới có thể thấu hiểu. Và thực sự anh đã hiểu.

Tôi biết như thế, bởi vì sau đó, anh đã khoác vai tôi và nói: ” Em biết không, khi không còn ai yêu thương mình, em phải là người làm điều ấy. Đừng ghét bỏ chính mình “. Phải...”... đừng ghét bỏ chính mình...” tôi đã mang theo câu nói ấy của anh và cố gắng sống đẹp hơn. “Nhưng vì sao, anh lại không như thế ?”

Hai tháng trôi nhanh. 58 ngày cùng anh trên cánh đồng hoa, với tôi là những ngày rất hạnh phúc. Anh là điều thứ ba khiến tôi thấy yêu nơi này. Tôi còn nhớ rõ vào cái ngày thứ 40 tôi quen anh, khi tôi leo lên gò đất, anh không có ở đấy. Chỉ có một vòng hoa nhỏ kết bằng lưu ly tím. Tôi đã đặt nó lên đầu mình – món quà sinh nhật đầu tiên.

Hạnh phúc khiến tôi phải nói dối anh. Khi anh xuất hiện và hỏi tôi về giọt nước đang lăn trên má, tôi đã nói rằng đó là giọt nước mưa rơi từ hoa. Anh bật cười, sau đó nghiêm mặt và bảo tôi rằng: “Em nói đúng, đây là giọt nước mưa rơi từ hoa. Nếu em muốn hoa đẹp thì đừng để chúng làm rơi những giọt nước ấy nhé”. Tôi nghe theo anh, hứa với mình sẽ chẳng bao giờ khóc nữa.

Nhưng lời hứa ấy chỉ giữ được 18 ngày tiếp theo. Ngày cuối cùng tôi ở trung tâm, anh không đến gò đất. Cả buổi chiều tôi một mình trên cánh đồng hoa, thấy lòng bất an. Trở về phòng, tôi nằm yên trong bóng tối, chẳng biết suy nghĩ gì mà ngủ quên mất.

Rạng sáng, tôi trở mình vì nghe có nhiều tiếng ồn xung quanh. Người ta chạy thành thạch trước cửa sổ phòng tôi. Tôi mở cửa bước ra ngoài, có ai đó chạy ngang và cố nói với tôi: ” Có người tự tử...” ... “Vì sao anh lại không yêu chính bản thân mình?”

Tôi xách hành lý về ngay hôm ấy. Vì tôi không thể chịu nổi khi thấy người ta đặt anh vào quan tài, giống như người ta đang mang hạnh phúc của tôi nhốt lại mãi mãi. Vì tôi trông thấy gương mặt anh vẫn hiền hòa, giống như anh trong những buổi chiều tà, nháy mắt cười với tôi. Tim tôi như bị bóp chặt khi nhớ về anh, và tôi, và cánh đồng hoa lưu ly. Mất hết rồi.

Các sơ và những đứa trẻ thân yêu tiễn tôi lên đường. Tôi chỉ còn kịp nghe sơ Minh nói với theo rằng sẽ điện thoại báo cho bác tôi.

Trên chuyến xe tốc hành, tôi thấy những giọt nước mưa lại rơi từ hoa, trên lá

thư cuối cùng anh gửi cho tôi:

“Gửi em,

Anh rất sợ nếu như một ngày nào đó em phải đọc những dòng này. Vì điều đó cũng có nghĩa là anh đã đi xa. Anh không sợ nếu mình phải chết, anh chỉ sợ mình để lại một người phải cô đơn trên cánh đồng hoa.

Cám ơn em vì những tháng ngày đã cùng anh chia sẻ, ở nơi này, mọi thứ đều xinh đẹp. Nhưng em và lưu ly, là hai điều đẹp nhất mà anh sẽ giữ trọn trong tim mình.

Có thể em sẽ hỏi anh rằng vì sao anh lại làm thế này, vì sao lại không biết yêu thương chính mình. Thực ra, bản thân anh cũng không biết tại sao. Chỉ là, từ ngày cô ấy ra đi, anh không khi nào bỏ được cảm giác một phần thế giới còn lại cũng đã mất. Mọi thứ với anh đều rỗng. Nhiều năm qua, anh mệt mỏi với ý nghĩ phải mang theo gánh nặng ấy đi mãi. Anh xin lỗi vì đột ngột rời xa em. Nhưng anh nghĩ đã đến lúc mình phải đặt gánh nặng xuống và ra đi.

Anh đã không thể vượt qua nỗi đau mất người mình thương yêu. Nhưng em phải khác cô bé à. Sẽ khác. Em còn nhớ anh đã nói gì không? Khi không còn ai yêu thương mình, em phải là người làm điều ấy. Đừng ghét bỏ chính mình”.

Gần trọn một ngày xe mới về đến bến. Tôi bước xuống và thấy hình như quanh đây, cuộc sống đã khác. Hay là chính tôi đã khác?

Và tôi nhìn thấy, đằng xa kia, bác tôi đang vẫy tay. Kế bên bà bác mũm mĩm ấy là một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, nét mặt khắc khổ và nghiêm nghị. Tôi đến gần, ông vẫn ít nói với tôi như ngày nào. Ông chỉ nói với tôi một câu duy nhất, nhưng thật lạ, một câu nói ít ỏi ấy của ông chẳng còn làm tôi đau. Bởi vì ông đã nói với tôi thế này: “Con à, từ nay cha con mình sẽ sống khác”.

Từ vòng hoa lưu ly của một thời yêu thương, tôi sẽ cố gắng giữ những giọt mưa thôi rơi.